

Życie konsekrowane to życie poświęcone Panu na wyłączną własność, w najgłębszej intymności dla Boga i Jego Miłości.

Zakonnicy, zakonnice, osoby żyjące w instytutach świeckich to prości ludzie, wzięci z naszych rodzin i wspólnot parafialnych. Z miłością odpowiedzieli oni zgodą na głos Boga, podejmując odważny wybór: zrezygnować w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego z radości i trudów życia rodzinnego, z daru małżeństwa, nieraz też z zawodu i z szeroko rozumianej samorealizacji, z wszelkiego posiadania na rzecz życia według rad ewangelicznych. † Jest ono uwarunkowane pragnieniem upodobnienia się do Chrystusa czystego, związanego całym sercem, całą duszą i całym umysłem z Ojcem; ubogiego, który posiada wszystko, co należy do Boga, nic nie mając na własność, aby być wolnym, dyspozycyjnym wobec Opatrzności i miłosiernym wobec bliźnich; pokornego, który przez pełne miłości posłuszeństwo wysłużył nam zbawienie.

Z pewnością można uznać, że nie człowiek wybiera Boga, lecz Bóg wybiera i powołuje człowieka. Znając nas lepiej niż my sami, Stwórca zawsze proponuje to, co najlepsze. Razem z tym zawsze pozostawia ludziom wolność, proponuje czule, a zarazem z najgłębszą powagą.

Trzeba rozumieć, że nie ma „lepszego”, „gorszego” czy „bardziej podniosłego” powołania. Osoby konsekrowane nie zostały wybrane przez Boga ze względu na nadzwyczajne walory osobowościowe czy nadnaturalną pobożność. Przeznaczając człowieka na posługę zakonną, Pan wie, że w ten sposób będzie on mógł osiągnąć podobieństwo do najpiękniejszych spośród Synów ludzkich.

Droży Czytelnicy!

Módlmy się za wszystkie osoby konsekrowane, które posługują w naszym Kościele, aby według własnego charyzmatu świadczyły o miłości Boga do człowieka i swoim życiem odtwarzały ducha pierwszej wspólnoty uczniów Chrystusa (por. Dz 4, 32). Módlmy się wzajemnie za siebie, byśmy wypełnili wolę Boga, gdyż w niej jest ukryty skarb, w niej odnajdziemy szczęście, chociażby nawet nasze życie było przetkane doświadczeniami wielkiego trudu i cierpienia.

☐☐☐ **Najważniejszym celem każdego chrześcijanina jest świętość. Realizując swoje powołanie życiowe, dążmy razem do świętości, upodabniając się do Boga!**